ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI

napsala
Lenka Rožnovská

ilustrovala
Lucie Derčalíková

čtení pro prvňáčky

bambook

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambook®

ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI

napsala
Lenka Rožnovská

ilustrovala
Lucie Derčalíková

čtení pro prvňáčky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou* ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Lenka Rožnovská

ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 9696. publikaci

Ilustrace Lucie Derčalíková
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2024
Cover Illustration © Lucie Derčalíková, 2024

ISBN 978-80-271-7498-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-5367-1 (print)

Obsah

Předmluva 7
Tak to jsou oni 9
Erik a Sofie Macháčkovi 13
Mít máslo na hlavě 17
Levá není pravá, pravá není levá 21
Zkratka 25
Sofie má průšvih 29
Číselný had 33
Co se vlastně stalo? 37
Sofie vysvětluje 41
Kdo ukradl Karamela? 45
Kočka není pes 49
Kde může být? 53
V parku 57
Našel se 61
Děda Orlík 65
Fujtajbl pro kocoura 69

Předmluva

Kdo by neměl rád zvířata. Snad jen nějaký morous, škarohlíd či kazisvět. Vy, malí čtenáři, k takovým lidem určitě nepatříte. Vy ne, vy jste hodní. A protože jste i šikulky, rádi čtete. Začtěte se tedy do příběhu o kamarádech, kteří zachrání zatoulaného kocoura.

Tak to jsou oni

Tak to jsou oni – zvířecí záchranáři. Dlouhán Matyáš Podzimek, tichošlápek Petr Nýtek, bystrý Mikuláš Šenkeřík řečený chytrý Miki, pomalý Erik Macháček a jeho zrychlená ségra Sofie.

A samozřejmě děda Orlík. Na toho bychom málem zapomněli!

Matyáš, Petr, Miki a Erik chodí do druhé cé.

Matyáš a Miki sedí v poslední lavici. Matyáš proto, že je vysoký jako panelák, ve kterém bydlí.

No, tak vysoký zas není…

Tak dobře. Je vysoký skoro jako paní učitelka Vrkavá. Ta o Matyášovi jednou prohlásila, že by klidně mohl hrát v pohádce o Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém. Hrál by Dlouhého.

Jestli si říkáte, že chytrý Miki by byl jako Bystrozraký, protože určitě nosí brýle – všichni chytří lidé brýle přece nosí –, tak to se pletete.

Miki nemá brýle. Miki má jen dlouhý nos, na kterém by brýle dobře seděly.

Petr a Erik sedí v první lavici. Petr tam sedí proto, aby ho paní učitelka lépe slyšela. Mluví tiše. Přitom bývá u všeho a všude. Je jako šedá myška, která o všem ví.

Erika do první lavice posadila paní učitelka. Chtěla na něho lépe vidět. Chtěla mít jeho loudavku pod kontrolou. Erik už ví, že když paní

DLOUHÁN MATYÁŠ

CHYTRÝ MIKI

TICHOŠLÁPEK PETR

učitelka povytáhne obočí, dává mu signál, aby přidal. Aby se tolik neloudal.

Zato jeho sestra Sofie je rychlá jako formule 1. Sofie je prvňačka. Bratr Erik se o ni má starat. Ale jelikož je pomalý, Sofie jeho pomoc nepotřebuje. Ba naopak. Bývá to právě Sofie, která je Erikovi pomocníkem.

A děda Orlík? O něm se dozvíte později. Ale ke zvířecím záchranářům patří. Však uvidíte.

POMALÝ ERIK

ZRYCHLENÁ SOFIE

DĚDA ORLÍK

Erik a Sofie Macháčkovi

V pokoji sourozenců Mácháčkových zazvonil budík.

„Hurá, je pondělí,“ zajásala malá prvňačka. Zacvakla budík a radostně vyskočila z postele.

Sofie pondělky miluje. Je to den, kdy se zase může ve škole učit. Říkáte si, že je Sofie divná? Pondělky nemá nikdo rád. Jenomže Sofie miluje všechny dny v týdnu. To víte, prvňačka. Objevuje svět a velmi ji to baví. Sofie je šťastné dítě.

Bratr Erik pondělky nesnáší. Jsou nanicovaté. Táhnou se jako špagety z hrnce. Daleko lepší jsou pátky. Po nich následují soboty a bájo neděle. To si Erik může pospat. Nic a nikdo ho nevyhání z postele.

Erik a Sofie bydlí kousek od školy. Někdo by řekl, že co by kamenem dohodil. Ale vy kamenem

neházejte. To byste mohli někoho zranit. Co by kamenem dohodil se jen tak říká.

Z domu, kde sourozenci bydlí, se do školy chodí rovně po chodníku, pak do zatáčky, ještě kousek a už jste tam. Anebo to můžete vzít kalupem, tedy kvapně čili spěšně, zkratkou.

Některé zkratky však mívají háček. I tato zkratka není bez obtíží. Vede totiž přes děravý

plot paní Sípalové. Jenže ta, když zjistí, že jí přes dvorek běhají cizí děti, umí spustit pěknou bandurskou. Hlasitě láteří, nadává, hudruje. Děti se sousedky bojí, a tak zkratkou do školy nechodí.

Jenomže zrovinka dnes by děti potřebovaly zkratku využít. Opozdily se. Mohl za to Erik. Jak jinak.

Zzz

Mít máslo na hlavě

Erikovi se nechtělo vstávat. Zubní kartáček si v koupelně sotva smočil. O hřeben ani pohledem nezavadil. Při snídani sebou klimbal tam a sem. Oči se mu zavíraly. Hlava těžkla. Najednou bum. Usnul. Ustlal si na talíři. A přímo na krajíci namazaném máslem a jahodovou marmeládou.

„Brácho, co blbneš?“ vyjekla Sofie, když si toho všimla.

Erik se lekavě probral. Jak sebou trhl, chleba mu z obličeje spadl na tričko. Ó jej. Zase bude mít máma co prát.

Sofie se zamračila. „To se poví. Počkej, ty to schytáš!“

Erik se nehádal. Věděl, že sestra měla pravdu. Měl máslo na hlavě. A to doslova.

Mít máslo na hlavě je takové lidské říkání. Když se to o někom tvrdí, znamená to, že je

dotyčný vinen. Doopravdy si máslo na hlavu nikdo nedává. Až na Erika. Jenomže on je tím máslem pomaštěný kvůli své ospalosti.

Než se Erik umyl a převlékl, uběhlo hodně času. Sofii bylo do zoufání. Nejraději by do školy šla sama, ale to má zakázáno. Co máma s tátou řeknou, to platí. Musí. Jinak by u nich doma vypukl nervinec.

Nervinec vymyslela Sofie. Je to její slovo. Když toho mají rodiče moc, jsou nervózní. To se teď stávalo dost často. Rodiče si nedávno otevřeli pekárnu, ve které měli práce až nad hlavu.

Erik a Sofie rodičům slíbili, že jim budou pomáhat. Jejich hlavní pomoc spočívala v tom, že se snažili být samostatní. Někdy se jim to dařilo. Ale někdy ne. Jako právě teď.

Levá není pravá, pravá není levá

Sofie stála v předsíni. Přešlapovala z nohy na nohu. Čekala na bratra.

„Eriku, ty jsi poděs. Přidej, nebo přijdeme pozdě.“

„No jo, vždyť už jdu. A nesekýruj mě furt,“ zabručel Erik. Sedl si na botník, aby se obul. Vsoukal se do jedné boty, pak do druhé. Hups. Omyl. Spletl se. Levou tenisku si obul na pravou nohu. Pravou na levou. Chtěl se vyzout a boty si obout správně, ale neposedná sestra mu to vymluvila.

„Nech to být. Spěcháme. Už nemáme čas.“

Erik přikývl. Ale aspoň si boty zaváže, ať někde nezapacká. Úhledně si zavázal tkaničku na levé botě. Pravou mu zavázala Sofie. No, zavázala. Udělala nějaké šmodrchy šmodrchy. Mašlička to nebyla, uzel taky ne. Aby přebývající tkaničky

neplandaly, k botě je přichytila sponkou, kterou si vytáhla z vlasů.

„Dobrý. Jdeme,“ zhodnotila své dílo malá prvňačka. Hodila si školní batoh na záda a vyběhla ze dveří ven.

Erik vykročil za ní.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zvířecí záchranáři**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.